

عنوان مقاله:

ویژگی های نظریه پردازی در اندیشه سیاسی جغرافیای جهان اسلام

محل انتشار:

سومین همایش علوم انسانی (پیشرفت های نوین در عرصه علم و فراعلم) (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

حسین فرزانه پور - استادیار علوم سیاسی دانشگاه بیرجند

علی اکبر یاری - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم سیاسی دانشگاه بیرجند

سکینه شبانی - مدرس مدعو گروه معارف دانشگاه بیرجند دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث

خلاصه مقاله:

بسیاری از اندیشمندان جهان اسلام معتقدند نظریه پردازی در جهان اسلام محدود به دواران طلایی اسلام و ظهور اندیشمندان مسلمان چون ماوری، غزالی، فارابی و ابن سینا بوده است و پس از آن دوره طلایی نظریه پردازی در جهان اسلام فروکش نموده و اغلب مشروعیت خفای ممالک اسلامی بر تغلبه استوار بوده است تا نظریه پردازی. هدف از نوشتار حاضر بررسی این موضوع و تدقیق در ویژگی های نظریه پردازی در این حوزه است. سوال این است که نظریه پردازی در اندیشه اسلامی چه ویژگی هایی دارد؟ فرضیه اولیه در پاسخ به سوالات فوق این است که گرچه نظریه پردازی در دوران طلایی اسلام در حد اعلای خود بوده است و پس از آن فروکش کرده است اما به هرحاله رغم وجود حاکمان اسلامی که به زور شمشیر در بستر تاریخ اسلام به قدرت رسیده اند؛ نظریه پردازی کند شده اما متوقف نگردیده است. دستاورد این مقاله این است که عدم همگرایی جهان اسلام به واسطه همین ویژگی های واگرایانه از جمله تقدم عمل بر نظریه و ایستاریجزم گرا و ایدئولوژیک است که جهان اسلام نتوانسته به همگرایی برسد. این مقاله شیوه ای تحلیلی-توصیفی دارد.

کلمات کلیدی:

نظریه پردازی، همگرایی، واگرایی، جهان اسلام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1115061>

